

SUMOGÓ.

Megjelen :
minden vasárnap.

Egyes szám 10 kr.

Előfizetési feltételek.

Egész évre 5 forint. Félévre 2 forint 50 kr.
Negyedévre 1 forint 25 kr.

Hirdetéseket elfogad a kiadóhivatal és Jäger Nándor
ur könyvkereskedése.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

II. tized 271. szám,
hová a lap szellemi részét illető
kéziratok is czimzendők.

A mi nagyjaink.

Karancsi Dániel

Ő is Dániel, de nem a bibliai próféta, kinek eseteivel az ő *hires esetei* sok tekintetben egybe vágnak. Tiglat Pilezár, vagy Nabukodnozor sem kellett hozzá, hogy a mi Dánielünk *tüzbe*, vagy plane *verembe* jusson. Dániel prófétáról tudjuk mindnyájan, hogy milyen nehéz próbákra ítélte a babyloni király. Tüzes kemenczébe dobatta, hogy ott elégjen. De az ur, a Jehova elküldte *angyalait*, akik a lobogó lángokat a prófétától messze tartották és hűsítették, Dániel prófétán nem esett hát semmi baj a tűzben; bezeg esnek Karancsi Dánielen, mikor tűzbe jön! S ha ekkor esetleg *angyalok* sietnének őt hűsíteni ?

*

Mert hát ki ne ismerné Vásárhelyen Karancsi Dániel nagy természetét? Ez a természete hozta őt már sok kritikus helyzetbe. Hanem azért a közmondás, hogy: a ki másnak vermet ás, maga esik bele, — ő reá nem alkalmazható, mert abba a verembe, melyet ama bizonyos kerítés mögé ástak, nem az esett bele a ki ásta másnak, hanem lágyan ölelő karok közül, pihegő kebelről megugratva — a szerelmes Don Juán.

*

A „szerelmi pikantériák“ bizonyára 100-ik kiadást ért volna meg már, ha a mi Don Juánunk kalandjai le volnának benne festve. De hát, hogy ő grata persona volt hajdan a nők előtt, azt megirigyelhatték sokan, de tagadni nem fogja senki sem. Cupidó csinyjei kismiskák az övéihez képest, de ezzel az istenkével, ki szive vágyait oltogatta, bizonyára jó lábon állhatott, bár a „traktusok“ és superintendenciális gyűlések, Vulkánusként, erős bilincset vertek az istennőket korrumpáló isten szolgájára.

*

Különben a szerencsének dédelgetett gyereke Karancsi. Ki ne emlékeznék, mikor ide papnak választották, hogy milyen ribilliót csináltak érte az asszonyok? Napokig kozmás volt akkor sok családnál az étel, főző kanalak nem a fazekakban kavarták, hanem a csipőre tett kezekből döntő argumentációkép szerepeltek és jött is ezután a voks halomszámra részére. És mindezt Karancsi pompás hajfűrtjeinek köszönhető.

*

No igen, aki a Don Juán szerepére akar vállalkozni, annak szép gyerekeknek kell lennie. És mi türés tagadás — én mint asszony, neki ítélem Eris almáját. A hosszú papi kabát, persze nem

most, karesu derekat és izmos tagokat takart, az olajszíni halványos teli arez érdekes és vonzó volt, selymes bodor haja fűrtökben omlott le homlokára, mely magas és domboru alaku és észet sejtetett. Az ilyen fotográfiaért aztán érdemes volt az aszszonyoknak otthon — a férjeik hajába kapni.

*

Hanem hát a *speciēs* nem elég, mert az muldó. Egy olyan állásu embernél, a ki a közügyekben oly élénk és tevékeny részt vesz, a *celebrumra* is kell adni valamit. A' pedig van neki, csak az a kár, hogy nagyon mutatja — szóval. De annyi még sincs, hogy Károli Gáspár helyett a bibliát lefordíthatta volna magyarra, de még csak Méliusz Juhász Péter sem válnék belőle.

*

Mindennek jó, de mégis rossz és rossz mindeknek, ha jót akar tenni. Excentrikus ember, kinek jó szive lehet, de örömét találja a rombolásban; érzi nemes hivatását és amikor betölti, nem dicsérhetné a napot, ha egy „jaj“ szót nem hall; pap, ki ha a szószéken felemeli szavát, megharsogtatja a magas boltíveket és megrezdíti a szívek hurjait; rajta csügg egész lényed, hatalmában van egész lelked és forgat kisujjodon, mert tehetetlen vagy vele szemben. Hatalmas a szóban és tud vele bánni a szószéken és mert ilyen hatást tud vele elérni, azt tartom, hogy maga is úgy érez, a mint beszél. Persze, csak abban a *pillanatban*.

*

A ki az Ur szent hajlékában fejét oly büszkén tudja és meri felemelni, annak *jó papnak* kell lennie. Kár, hogy mikor a katedrálról lelép és az utczán a papból polgár lesz, megváltozik. Igaz, hogy fejét itt is büszkén emeli fel, de már itt az izgága, a makranczos természet kerül fölül, ki zsarnok és uralomra vágyó, pedig ezek ellen prédikál és az a fej soha sem fog meghajolni, valamikép Ábrányi Emil térdei a király előtt nem hajóltak meg.

*

Azt kérdém egyszer egy notorius vezérférfiunktól, hogy hát ugyan nem lehetne-e Karancsinak eddigi viselt dolgait megbocsátani. A felelet ez volt: Asszonyom, mindig lesz annak ellensége és senki sem bocsát meg annak, aki, mint Karancsi, nem akarja és nem tudja e két szót kimondani: *Domine, peccavi!*

*

Pedig hát e két szót kimondja az is, a ki nem bántotta annyira az embereket, mint ő. Mert

igaz az, hogy természetében rejlik, örökösen csak a személyek ellen küzdeni. A ki vele nincs egy nézetben, az iránt irgalmatlan, pedig, ha kath. ember és pap lett volna, bizonyára az *irgalmasok*, ott is a szüzek rendjébe vétette volna fel magát.

*

A közügyeknek, meg kell adni, hogy tevékeny bajnoka. A városházán nagyon is érzik, hogy milyen tevékeny. Különösen a vele együtt nem érző hivatalnokoknak il a nyakára és míg ezek érzik a nyomást, addig kegyeltjei szintén viselnek nyakukon terhet, csak hogy ezek nyakára a *lacszó* ül.

*

Tehetségénél fogva már rég vezérszerepet vihetett volna városunkban, a hol eleinte nagyon kegyelték. De hát kitünt róla, hogy ő is, ha nem is köpönyeget, de nadrágot változtatott. Ránézos csizma, magyar nadrág a jó ref. papról egyszerre csak letünt és mikor a fekete pantallók és a kis lagezipellők mutatkoztak, az ellenzéki emberből, kinek Szamecz bácsi nagy kortese volt, a legnagyobb mameluk lett.

*

„Fortuna audaces juvat.“ Ezt tartja a közmondás. Karancsira nagyon ráillik ez. Nem csak Fortuna, a szerencse istenasszonya kedveli, de a budavári Fortuna is, hol egyszer már Matókot lepipálta. Akkor igaza volt és úgy beszélt a vádlói székéről, mint a pap. Megbűvölte az esküdteket. De a Kovács Jóskával való sajtópörben, minthogy nem fog úgy érezni, a hogy beszélni fog, elverik rajta bizonyosan — a perköltségeket.

*

Daczára annak, hogy nem mondja ki e két szót: peccavi domine, én megbocsátanék neki, csak verseket né irna a „Hód-Mező-Vásárhely“-be. De még jobban, ha egyáltalában nem foglalkozna a hirlapírással. Draskóczy kollégája az tud, érti a módját és okosan is beszél, de ő csak szalmázik és dorongol. A mi pedig verseit illeti: Dura Máté és Tápai Miska lelke rajtok!

*

A kecskeméti akarják most tőlünk elvinni — papnak. Hívei nem bánnák, ha menne, ki is adták neki a jó ajánló levelet; én azonban sajnálnám benne a papot és a tehetséges embert, a ki még fiatal és lehet belőle valami — magához méltóbb. Azért hát azt zengem neki:

Ne menj el, maradj itt,

Majd meglátod jobb lesz itt, —

S ne menj városházára . . .

Rodódi Dendron.

Da capo.

Ismét összegyűltek, ismét együtt voltak,
Fölmerülő »tárgyat« ismét agyonszóltak,
Azután szétmentek — —

Hiszen ez minálunk megszokott dolog már:
Tanács a mit javal, arra csak dorong vár,
S nem segítnek azon semmiféle szentek.

Hónaponként egyszer összegyűlnek szépen,
Megülnek, ki padon, ki pediglen széken
S várják az új »tárgyat.«

A ki még nem tudja s őket együtt látja,
Azt hinné: a népnek megannyi barátja,
Kitől a közönség csak üdvöset várhat.

Hej pedig a legtöbb csak azt lesi, várja:
Hogy a szólás sorja mikor kerül rája,
S egy jót mikor üthet

Az indítványt tevő városi tanácson,
Avagy ellenének vermet mikép ásson.
Reája galád bünt ugyan mikor süthet?

És legyen az fürdő, építendő kioszk,
Avagy ünnep: méltó hősök fiaihoz,
Igy megy ez: da capo . . .

Követheti egymást száz meg ezer hónap,
A mi közgyűlésünk soh' se látja jónak
Az agyonbeszélést megvonni magától.

Álljatok már össze: jók között a jobbak,
S nevezzenek kormánypártnak vagy balognak
Ne azt keressétek:

Városi közgyűlés nem az ország dolga,
A nagy politikát hagyjátok pokolba,
Áldásos csak így lesz — együtt — működétek

Mephistó.

Az öreg Sirsl Wolf akaskadásai.

— Aztot alvasok a „Hóttmezüba“ belüle, hojd szerkesztüi kér bacsanot o küziüségtil, omiért irt o „Vásárhely és Vidékirul“ rula, hojd csahol. Phoresa, hojd „Hóttmezünak“ épen mast, tizennéd esztendü otán jotja esziba bacsanat kérni o csahalásér.

— Hallok, hojd mérnek lóvanatu vasót ora szentesi ótezának felé is, meg mérnek biko ótezának felé is. Najdon félek, hojd e küzt o két

óteza küzt ud járja mojd o lóvasotos öd is, mint két bába küzt járta o jerek: *elveszett*.

— Phiamkám, mandtam az én Khóbi jerekemnek, oki van edj nadjon akas jerek, ho te majd megnüsz és lesz belüled edj gewaltig khapeczitat, sah' se ne adjod o fejed ora rá, hojd legyél edj zornálsizt, vadj ho igen: ud ledjen mindég o tied princzepiom oz, hojd másakra mindég fagjál rá aztot, hojd *hasodják*.

Garantirozott hitek.

— Fodor dadó-lapos az avasi pincékben elvesztvén minden tudományát, miután — mint azt a „Hódmező“ ékesen megzenegte, a rendörség az elvesztett holmik megkereséséhez biztosíték nélkül nem nyujt segédkezet, az általa másolt lapban bizalmas gorombáskodással fordul a közönséghez, különösen azokhoz, kik az ő tudományának miként történt eltüntéröl valamit tudnak, hogy e tudomásukat vele közöljék. A becsületes megtaláló a Hódmező jövő évi folyamának példányait kapván tiszteletdíjul.

— A városi tanács legközelebbi előterjesztését az új beviteli vámok létesítése tárgyában a jövő havi közgyűlés, mint értesülünk legilletékesebb fórumához: az *egészségügyi bizottsághoz* fogja utasítani.

— Az állatsereglet Pepi kisasszonya nagy riadalmat idézett elő a mult csütörtök esti előadásakor. Ugyanis, mikor a farkasok ketrecede előtt

elhaladt, orrmányát benyujtá a rácsozaton és egyszerre olyan veszett ordításba tört ki, hogy a megriadt közönség hanyatt homlok futott ki a nézőtérrel. Csak nagy nehezen sikerült úgy a közönséget, valamint Pepi kisasszonyt megnyugtattani s mikor a csend ismét helyre állt, akkor tünt ki, hogy a szegény kis Pepike rémes ordítását az egyik farkas idézte elő, vadállati fufanggal, a „Hód-Mező-Vásárhely“ egy számát tartván a kis ártatlan elé.

— A diófának tetején termett kis lány, miután az ispán ur elvetemültsége olyan csufosan lebuktatta a fa magasáról, 1881-ben elbujdosott a kis gyereket vivő vén ember gunyhójából és csak most, 1884. folyó hó 14-én jött meg hosszas bujdosásából a „Vásárhely és Vidékébe.“ A kegyetlen szerző azonban szegényre ott is úgy rájlesztett megint, hogy újra bujdosásnak indult, s ki tudja — évek multán, hol pihenheti majd meg ismét fáradt tagjait?

— Ábrai Károly polgármester, mikor a hivatalos lapban az új tanfelügyelő kineveztetését elolvasta, így kiáltott fel: „Tehát még is csak — — csizmadiát fogtam!“

— A budapesti országos ipar-kiállítás elnökségétől megkeresés érkezett a népkerti dízsátor építető bizottsághoz az iránt, hogy a bizottság kollektív kiállítással vegyen részt az országos kiállításon, bemutatván az épülő dízsátor összes tervrajzait.

— A „Hódmezővásárhely“ zárjel közt, bocsánatot fog kérni legközelebb az összes multban elmondott és jövőben elmondandó — gorombáskodásaiért, hogy így egyszerre nyerjen feloldást minden bűnei alól.

— Derzsi Károly bpesti unitárius-egyházi lelkész, vasárnapi ittléte alkalmából tisztelkedni fog *Szeremlei* és *Karancsi* lelkész társainál, hogy legnagyobb köszönetét fejezze ki nekik azon hathatós támogatásukért, mely egyedül tette lehetővé, hogy immáron a vásárhelyi unitáriusok is saját imaházukban imádhathják az ő istenüket.

— A vöröskereszt-egylet vasárnapi népiünet rendező bizottság két igen érdekes ponttal toldotta meg a programját. Tav uszást rendez az új díszes uszodában, mely az ártézi kut fölsőleg-vizéből létesült, s az első beérkezőnek jutalmul, a győztes ajkát csövezetékkel direct összeköttetésbe fogja hozni, Kenéz terve szerint. A második új pont a programban a verseny esolnakázás, rendezve a népkerti mesterséges tavon.

— Az új lóvasut tarján-nagyutcai vonala a forgalomnak átadatván, most már a szentes-utcai vonalrész kiépítéséhez fogtak. A munkálat mindenütt serényen foly úgy, hogy e vonalrész is

még ez évben átadható lesz a forgalomnak, mert már annyira előhaladtak, hogy az engedélyes: Matók Béla a mult héten bekocsizhatta ezt az új vonalat is.

— Az ovodabeli kis eseléd, kinek gondozására 28 egész esemete van bizva, a dadós költségén legközelebb Budapestre megy, hogy ott a gyermekkertésznői vizsgát letegye. E célból igen szorgalmasan tanulmányozza a dadó szerkesztő lapjának gorombaságait.

Az ovodából.

Megtörtént események. — Elárulta: **Parányi.**

Károlyka: Ovodász bácsi télem, idaz, hod medint üsztötösz czillad lesz az éden?

Ovodás: Üstökös csillag? — ki mondta?

Károlyka: Hát a tedvesz papa monta, tán nem idaz?

Ovodás: (előveszi a esziót a családi könyvtárból és sokáig tanulmányozza.) Az auspiciumok sehogy se mutatnak üstököst.

Károlyka: Hiszen ovodász bácsi télem, nem isz az auspiciumotbul madalázta azt ti a tedvesz papa. Hanem mitol a mut vaszálnap elővaszta a „Hódmezőt“, attol monta, hod: de mán czatudan üsztötösz czillad lesz az éden, mel a „Hódmező“ mán medtanut annit, hod ha ed dolombaszádót mond isz, ledalább boczánatot tél tőle.

Szerelmi lyra.

„Érted élek, érted halok,
Én egyetlen angyalom!
Holdvilágos nyári estén
Fől esett ezt hallanom.

Átölelve fogtuk egymást,
Szem a szembe elmerült — —
És közöttünk, Amor isten,
Csókra ingerelve ült.

S addig üzte, addig füzte
Játékát, gonosz Amor —
Mig fejem megszedítette
A szerelmi kiej, mámor — —

S részegülten, ifjam ajka
Izzó ajkamhoz tapadt . . .
És a csóknak szent hevében,
Egy kihulló műfog szépen
Nyeldeklőmön fennakadt . . .

Katang-Kórónella.

Kacsa Jónás napidijas levelei néhai kedveséhez.

Szűm szende szerelme!

Ismét egy éjt-
szakát álmodtam,
édes álmokba ringatózva át, te veled oh Ludomillám! Csal csáb képei a multnak körülrajzották immáron dere-sedő ifjad lélek-beli szemeit édes-bus emlékeket éb-resztve fel már-már fásulásnak indult szű rostjaimban s csontosodó agytekerveimben

Emlékezel-e oh, Ludomilla! Tavasz volt, kis kertedben buján sarjadzott fel a korai spenót, meg a galamb-begy. Galambon begyesen járt, kelt kis öntöző kantájával az üde zöld illatot lehelésző

vetemények közt, meg-meg állva, kiki tekintgetve az alacsony liceumkerítésen át az utra. — Éz az én galamb-begyét öntözgető begyes galambom te valál, oh Ludomillám és ki ki kukucsálásod engemet illetett, akit a 15 éves szüz szerelem szende szívdobogásával vártál oda, hogy megizleltesd velem, elég savanyu-e már a sóska, hogy szószt le-hessen belőle csinálni.

És — emlékezel e arra a bakugrásra, a mely-lyel akkor egyszerre melletted termettem? oh Ludomillám! Díjtalan napidijas gyakornoki gyomrom minden rostszála, szüm minden vére inamba feszült akkor, hogy mielőbb melletted legyek és megnyugtassalak sóska-vetéted savanyuságára nézve. Oh, az a szerelem! . . . Oh, az a díjtalan napidijas gyakornoki gyomor! . . .

Igen, érzem, tudom, hogy irántad való szerelmem képes lett volna csodát műveltetni velem, akár egy egész ágyas sóska-t lelelelésztem volna, hogy savanyuságáról meggyőzzelek.

Oh én édes szerelmem savanyu sóska! . . .

De te — — nem tudom oh Ludomilla! gyomromat féltetted-e a megterhelhetetéstől, vagy sóskaidat az enyészettől, gátat vetettél ifjui fék-tem hevem elé.

Bübájosan halovány fényű szelid szemeid bágyatag tekintete reám esett, tisztos ráncokba szedett picziny csücskös ajakad megnyiladozott — én a mennyeket láttam akkor megnyilni — az ő meteoroköveiknek — és im ez édes suttogó szavak peregetek le fogaid meteorokövei közül:

— De, *édes* Kacska ur, hiszen tudom már, hogy *savanyu* a sóska. Bizony bizony, olyan hómón kíván szolgálatomra lenni, hogy szinte látom már, megfekszi szeretett, édes gyomrocskáját az a savanyuság, ha idején nem segítke a bajon egy kis gyomor és szíverősítővel!¹⁴

És ezzel előkerült kebelburkod titkos édes rejtekéből egy karesu nyaku, tűz-láng tartalmu flaskó, melynek kárbunkulus színű folyománya csábítóan piroslott felém, vetélkedvén színben a te bü-bubájos arcod klasszikus metszésű orrocskája hegyecskejével.

Oh, Ludomillám! te — egyedül te értetted meg mindenha engem! Az a gyomorszíverősítő volt az a delejvillanyos folyam, a mely a mi szíveinket minden sóska-ágyakon át összekotyogtatta elválaszthatatlanul és hogy én is örömet okozzak tenéked, én szende virágszálam, melyet meg nem kimélt az ősi dér maró csipkedése — tudattam veled, gyomorszíverősítői lelkesültségemben, hogy az napidijas díjtalan napidijas gyakornokká lettem előléptetve.

Oh! ezért egy czvikipuszit kap tőlem, édes Kacska! kiáltottál fel erre én Ludomillám. És

kankádat félredobva, megczikizted kétfelől a te szerelmes Kacskaidat.

A lég édes gyomorszíverősítő illattal volt teli, a hogy ajkaink egy czuppanatban összeüt-közének. Feledve volt a savanyu sóska s eltemetve mélyen, gyomrom legtitkosabb rejtekében. — — Csak a jelent élveztük; oh Ludomillám — és ebben a jelenben sűrűn szorultak ajkaink hol a te czvikipuszító kárbunkulus orrhegyecskeid aljához, hol meg a gyomor szíverősítő kárbunkulus folyadékot ömlesztő flaskó ajakához.

Olyan forró volt a te ajakad, oh Ludomillám! de meleget nélkülöző adománya . . . és olyan hideg volt a flaskó ajka, de olyan forró az adománya . . .

Forró ajk, hideg flaskó — hideg csók, forró adomány . . . melyik volt jobb?

Nem tudom. — Csak azt tudom, hogy forrón, hidegen, de mindig a tied, a te

Jónáskád.

Adomák.

Egy szegény költő, a régi időkbel, hogy egy gazdag pástétomsütő kegyét megnyerje, költeményeket irt annak kitünő pástétomairól, kinyomatta és megküldte neki e költemények egy példányát. A hálás pástétomsütő, hogy elismerését nyilvánítsa, csakhamar egy pompás pástétomot küldött a költőnek.

Az ingyencz kedvtelésével fogott a költő a pástétom elfogyasztásához, mikor egyszer csak észrevette, hogy a hozzá felhasznált papirostaletza az ő költeményeinek egy példányából van czifrázva. Felháborodva e vakmerőségen, futott a pástétomsütőhöz, hogy ezért kérdőre vonja.

— Nos! felelt a kérdőre vont mester. Hát tettem én egyebet, mint hogy ajándékát viszonzotam? Ön verseket csinált az én pástétomjaimra, én meg pástétomot csináltam az ön verseire. Most aztán csak quitek vagyunk.

S* gróf állásért folyamodott Argenson urhoz, kiről köztudomásu volt, hogy S* gróf éppen az ő nejének kedvese.

— Látja, két önnek való állást is tudnék, mondá Argenson ur a folyamodónak. Egyik a Bastille felügyelősége, másik az Invalidusok házában felügyelősége. Csakhogy ha a Bastillt juttatom önnek, mindenki azt fogja hinni, hogy én küldtem oda; ha meg az invalidusokhoz juttatom, azt mondják, hogy a *nőm* küldte oda. Láthatja tehát, édes gróf ur, hogy máshoz kell folyamodnia.

Felélős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: **Mephisto.**

Bor, czukor és kávé árjegyzék

KÁNITZER REZSŐ

fűszer-, csemege- és bor-üzletéből H.-M.-Vásárhelyen.

Szentesi-utca 9. szám.

Van szerencsém a n. é. közönséggel ezennel borárjegyzékemet közölni, boraim a külföldieket kivéve saját töltéseim, miért valóságukról és jóságukról kezeskedem.

Fehér asztali:

		kr.
Magyarádi	1880-iki 1 liter	30
"	" 1/2 "	16
"	kitünő 1878-iki 1 "	40
Literes üvegeért 6 kr., fél literesért 4 krt számítok és annyiban is veszem vissza.		

Vörös borok:

Ménési	1880-iki 1 lit.-es palaczk	60
"	" 1/2 " "	35
"	(gyógybor) 1878-iki 1 " "	90
"	" " 70 c.-lit. pal.	70
"	" " 50 " "	55
"	" " 35 " "	40
Egri	1879-iki 1 lit. palaczk	90
"	" " 70 c.-lit. pal.	70
"	" " 50 " "	50
Budai sashegyi	1878-iki 70 " "	75
"	" " 35 " "	40
Villányi	" 1877-iki 70 " "	70
"	" " 35 " "	40
Budai	1879-iki 70 " "	70
"	" " 35 " "	40

Fehér pecsenye borok:

Magyarádi bakator	1874-iki 70 c.-lit. p.	60
Somlai	" 70 " "	60
"	" 35 " "	35
Neszmélyi	1877-iki 70 " "	60
"	" 35 " "	35

és minden más cikket a legjutányosabb árban.

Külföldi különleges borok:

		frt.	kr
Orvosi Mallaga	sect	2.50	
Mallaga	1876. Spanyol egész üveg	2.—	
"	" fél "	1.10	
Madeira	" egész üveg	2.—	
"	" fél "	1.20	
Sherry	" egész "	2.—	
"	" fél "	1.10	
Xeres de la frontera	spanyol egész "	3.—	
"	" fél "	1.60	
Medoc	" egész "	1.50	
"	" fél "	80	
Liebfrauenmilch	" egész "	2.30	
"	" fél "	1.20	
St. Julien bordói	" egész "	1.70	
"	" fél "	90	
Muscat Lunel	spanyol egész "	2.50	
"	" fél "	1.30	
Lacrim Christi	" egész "	2.—	
Portwein	" egész "	2.—	
"	" fél "	1.20	
Ajánlok továbbá:			
Elsőrendű	czukrot kilónként	43	
Másodrendű	" "	42	
Koczkaczkrot	" "	46	
Legfinomabb	cuba kávé kilónként	1.80	
Másodrendű	" " "	1.75	
Legfin.	gyöngy " "	1.80	
Másodrendű	gyöngy " "	1.75	
Arany jáva	" "	1.80	
Arabiai Mocca	" "	1.90	
Rió	" "	1.40	

Tisztelettel

Kánitzer Rezső,

fűszerkereskedő. — Szentesi-utca 9. sz.

ÉRTESÍTÉS.

Van szerencsém a t. temetkezőket azon újabb intézkedéséről tudósítani, hogy helyben, a **szentesi-utca 4-ik szám alatti**, a m. kir. adóhivatallal szemben, saját házámban levő

első h.-m.-vásárhelyi

temetkezési fővállalatomat

valamint a **Dósits-féle ház** sarkán levő nagypiacztéri **temetkezési főkraktáramat** úgy rendeztem be, hogy esetleges vásárlásaikat, a temetkezési társulatok bizottsága által helybenhagyott és elfogadott, **7 osztályba sorozott árjegyzék** szerint eszközölhessék. Az említett 7 osztályba sorozott részletes **rendkívüli árjegyzéket**, melynek hiteles másolata a temetkezési társulatok állandó bizottságának birtokában van, úgy temetkezési fővállalatomban (szentesi-utca 4-ik szám), valamint főkraktáramban (nagypiacz-tér, Dósits-ház sarokhelyisége) minden bevásárló megtekintheti és tájékozásuképpen összes temetkezési cikkeimet beható vizsgálat alá veheti. Vizsgálata eredménye bizonynyal az lesz, hogy nálam minden e szakmába vágó cikk finomságra, izlésségre, kiállításra, értékességre és egyáltalán jóságra nézve, hasonlíthatlanul olcsóbb és kitünőbb mint bárhol.

Ez állításom igazolására szolgáljon az alábbi oklevél, melylyel a h.-m.-vásárhelyi temetkezési társulatok szövetkezetének állandó bizottsága a f. 1884-ik évi április hó 6-án kitüntetett.

Ezen **rendkívüli árjegyzék** közrebocsátása folytán szabad legyen remélnem, hogy a temetkezésre bevásárlók, saját érdekükben is, vállalatomat továbbra is felkarolják.

Maradtam kiváló tisztelettel:

KISS BERTALAN

az első h.-m.-vásárhelyi temetkezési vállalatok tulajdonosa.

Szentesi utca 4. sz., a m. kir. adóhivatallal szemben, hol temetkezési cikkek az **éj bármely órájában** is kaphatók.
23. áll. biz.

1884. szám.

T. cz. Kiss Bertalan urnak, a h.-m.-vásárhelyi 1-ső temetkezési vállalat tulajdonosának, **szentesi-utca 4-ik szám, helyben.** Van szerencsénk önt értesíteni, hogy a h.-m.-vásárhelyi temetkezési társulatok szövetkezete az ön ajánlatát azon alapon, hogy az ön temetkezési cikkei az összes ajánlattevők megfelelő cikkeinél összehasonlíthatlanul jobbak, értékesebbek, izlésteljesebbek és ezek daczára az eladási árak mégis tetemesen a legkisebbek, **dicséretes osztályzattal** tüntette ki s egyszersmind önt a temetkezési társulatok szövetkezetének egyedüli szállítójául megválasztotta. — Kelt H.-M.-Vásárhelyen, a temetkezési társulatok szövetkezete állandó bizottságának 1884. évi április 6-án tartott üléséből. **Nagy Tamás** áll. biz. elnök, **Hoffer Imre** áll. biz. jegyző, **Asztalos Sándor**, **Borsi Géza**, **Asztalos János** áll. biz. tagok.

Dr. Sivulszky mosdóvize.

Teljes ártalmatlanság mellett a legjobb szer szeplő, májfoltok és az arcbőr minden tisztátlanságai ellen. Egy palack ára 60 kr.

Dr. RICHTER cs. k. udvari fogorvos

MEUTHIN FOGPORA

A legjobb szer a fogak és foghús ápolására. — Egy doboz ára 40 kr. Kapható:

Bánfalvi Lajos gyógyszerárán.

Tabán, II. tized 271. szám.